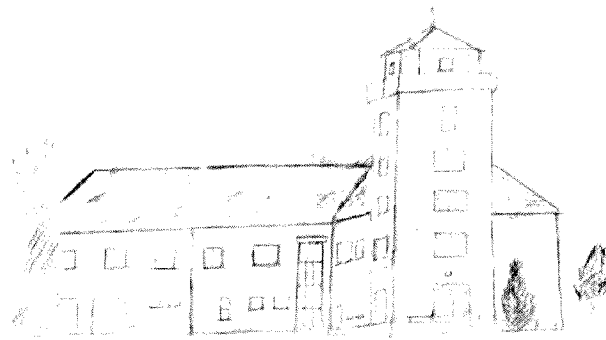
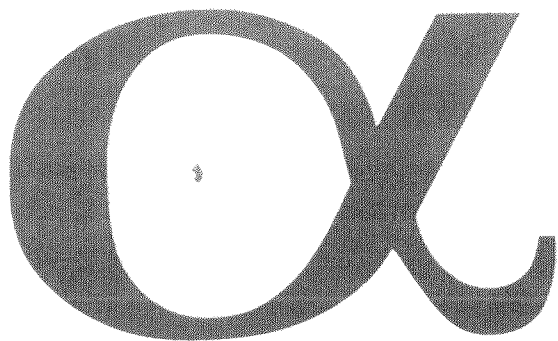

XIV.évfolyam 1. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012 szeptember

Ismét a padokban...

Véget ért a csaknem két és fél hónapos vakáció, hétfő reggel nyolc órakor becsengetnek az ország közoktatási intézményeiben. Szeptemberben a közoktatásban 1 millió 295000800 diák kezdte el az idei tanévet: az általános iskolákban 748000, a gimnáziumokban 191800, a szakközépiskolákban 227600, a szakiskolákban pedig 128400. Az első évfolyamos tanulók száma az általános iskolákban 100800, a gimnáziumokban 38900, a szakközépiskolákban 40200, a szakiskolákban 33900 fő.

Ilyen és hasonló híradások adták tudatták mindenkivel azt a tényt, hogy megint becsöngettek.

Iskolánk a nyári szünet alatt megint modernizálódott, szépült, újult. Kaptunk egy puha pázsitú előkertet és egy biztonságot adó kerítést.

A számítástechnika termek védettebb helyre kerültek, ragyogó tisztaságúak lettek a falak, eltüntetve a nyár eleji viccesre sikeredett festésnyomokat. A legtöbb osztályterem ablakait hővédő fóliával vonták be a hőség könnyebb elviselése érdekében. Röviden szólva, szépültünk, újultunk ismételten, amiért nagyon hálásak vagyunk és köszönjük a fenntartó egyházközségnek.

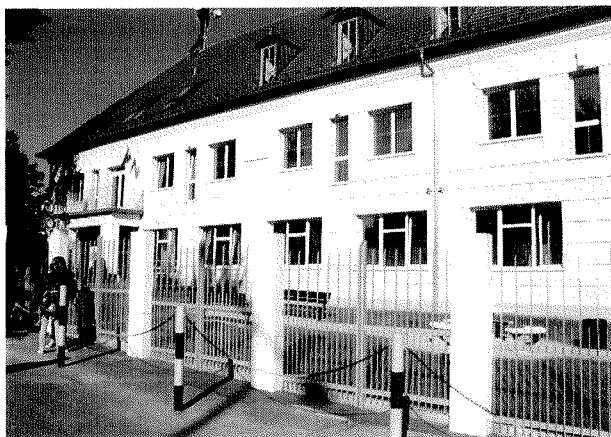
Tanáraink augusztus 23-ától igyekeztek előkészíteni az idei tanév zökkenőmentes indítását, ami már csak azért sem volt könnyű feladat, mert életbe lépett a sokat vitatott új köznevelési törvény.

Nekünk, végzősöknek az a legfontosabb újdonság, hogy az idén már nem 20 %-tól lehet elégséges osztályzatot szerezni, legalább 25%-os teljesítményt kell ehhez mindenkinek nyújtania. A sokféle jogszabályi változtatás drasztikusan csökkentette az őszi érettség időszakra való jelentkezésünket, ami talán azért nem is baj, mert még van egy kis időnk megérni a feladatra.

Amikor augusztus végén bekukkantottam az iskolába, már akkor tapasztaltam, a sürgölődés elindult. Az iskola készen áll arra, hogy szeptember 2-án újra 10 hónapra befogadjon minket. Voltak, akik már azon gondolkodtak, hova üljenek, mások a hétfői kirándulásokról ábrándoztak.

Dr. P. Tóth Béla nagytiszteletű úr, gyülekeztünk lelkipásztora buzdító szavai újra erővel töltötték meg a két hónapos szünet után már ellankadt lelkünket és szellemünket, annak ellenére, hogy a kinti hőmérséklet a nyáron megszokott kánikulai formáját hozta. Melegség töltötte el egész bensőmet, amikor végignéztam az együtt vonulóit, ünneplőbe bújt iskolai közönségen. Szépek voltunk, méltóságteljes képet nyújtottunk magunkról. Földi János igazgató úr tanévkezdő nyitóbeszéde sok-sok biztatásával még a legelkeseredettebbek szája szögletébe is csalt egy biztató kicsi mosolyt. Hát barátim, fel az új tanévre....

Rózsa Viktória 12.a, Szalai Katalin 13. ny

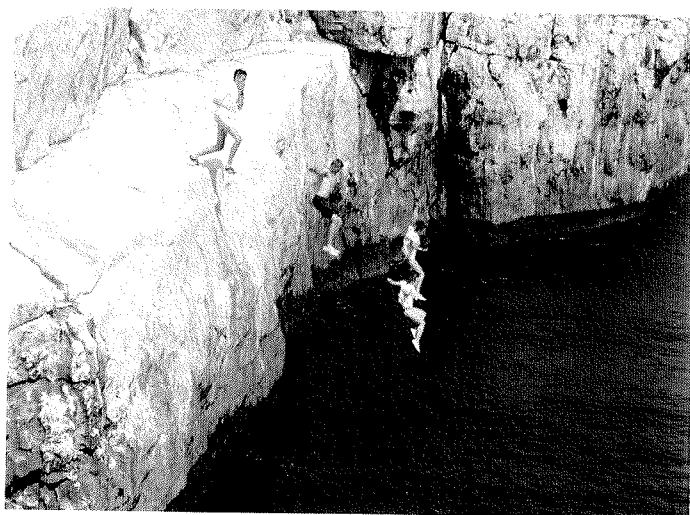
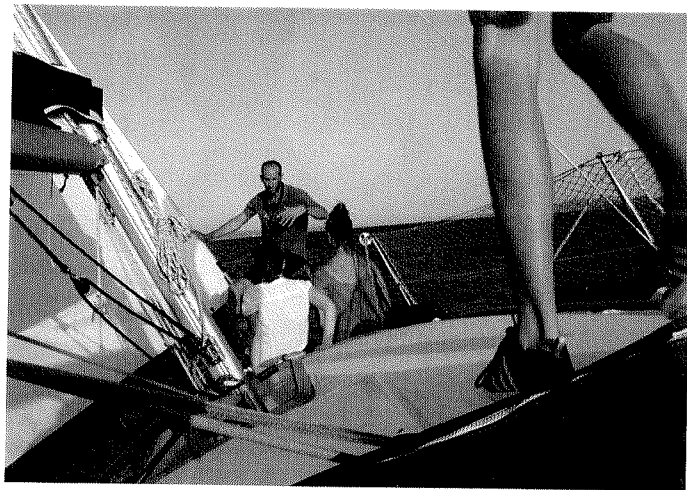

A Magyar Értelmező Kéziszótár margójára

Vitorlázik. A Magyar Értelmező Kéziszótár szerint: vitorlás hajón, csónakon utazik. Ennyi. Semmi több. Semmi több?!

Az egész úg kezdődött, hogy meg kellett pályázni az Adria ösztöndíjat. Aztán július 14-én útra kelt a verhetetlen team: Szabó Rebi (10.a) (Tóth Anna helyett), Paizs Katalin, Szabó Marci és Takácsy Kristó (12.a). Az út alaphangulatát Köck tanár úr rockoperái adták. Alig vártuk, hogy megérkezzünk. És akkor átvettük. A mienk volt. Nyolc napig csak a mienk. Az idő gyönyörű, a szél kiváló. Azonnal el is vittük egy körre (egy jó nagyra), majd mindenki aludni tért, ki-ki a saját „dobozába”.

Amúgy repülni is megtanultunk. Egy régen kalózok által lakott szigeten találtunk egy, a tenger fölé benyúló szimpatikus sziklát. (Persze Köck kapitány már előre feltérképezte a hely biztonságosságát.) Rebivel teli tüdőből sikítva ugrottunk le, míg a fiúk néma csendben utánunk szálltak. Én nem tudom, hogy bírták ki egy árva énekszó nélkül... Legjobb élményeim közé tartozik a Krka vízesés meglátogatása. A tájékoztató füzet szerint „a félárnyékos út kellemes sétatempóban 40 perc alatt megtehető” (= tűző napon, 90 perc alatt, rohamtempóban). De ami ott várt minket, azt igazából nem tudnám elmesélni... Ilyesmit az ember csak a „Nesőnel Dzseografik” -sic- csatornán lát a tévében. Közvetlen a vízesés lábánál fürödünk, majd bejártuk szinte az egész tájat. Igazából meg sem lepődtem volna, ha valami mesebeli lény elém lép a buja bokrok közül, és feltesz három találós kérdést. Az egész olyan... varázslatos volt. De nem csak szívetlágító élményekben volt részünk, hanem olyanban is, ami testileg, lelkileg meg-edz. Ilyen volt a főzés mellett az is, amikor egy kisebb viharba kerültünk. Köck kapitány lobogó hajjal, de biztos kézzel uralta a hajót. Rebivel a legutóbbi nyári divat szerint öltözve (fürdőruhára vett széldzseki + mentőmellény a dél-amerikai narancs színével) a hajó orrában ültünk és néztük, ahogy Kristóf a vitorlás után kötött kis motorcsónakban állva szörfözik a méteres hullámokon. Ferenczy másodkapitány - aki amúgy baromi jól frizbizik - Jack Sparrow-ként állt helyt,

miközben Marci önfeláldozó módon újabb mentőmellény-adagokért mászott le a hajó belsejébe annak ellenére, hogy arcüregének minden nyílása telement sós vízzel. Néha kicsit odüsszeuszi érzés fogott el - noha nem a szírének lágy éneke miatt.

Megtanultuk a vitorlást kormányozni, csapatban dolgozni, vitorlát bontani, ki-

kötni, a víziközlekedés alapvető szabályait, tintahalat és rákot szakszerűen fogyasztani, ugrálóvárban pókemberalakzatot felvenni, zacskós levesekből változatos étrendet kialakítani, Kristófot rávenni a mosogatásra, horvátul konténert keresni, négy embert és kilenc liter tejet egy 120 kg teherbírású gumicsónakba besuvasztani, majd ugyanezt a vízijárművet célirányosan kormányozni, reggel kilenckor Köck kapitány ébresztőnek szánt, minden nap más zeneválogatását (orosz népdalt /mulatóst/ ír sztepptánczenét kizárva) továbbaludni...

Ezek után nekem egy tudományos akadémia se mondja, hogy vitorlázni annyi, mint vitorlás csónakban utazni. Szóval, ha esetleg felkérnének kéziszótár írására, a vitorlázás bekezdésnél nem négy szó szerepelne. Minimum két oldal. Magyarázó képekkel. És egy köszönetnyilvánító jegyzékkel Köck kapitány, Ferenczi másodkapitány, a szponzor és az iskola számára.

Paizs Katalin 12.a

Kirándulás a Balatonfelvidéken

Az idei tanévünket egy nagyon tartalmas balatoni osztálykirándulással indítottuk.

Kedd reggel izgatottan keltünk útra az iskolától, és egyenesen a Balaton felé vettük az irányt. Az utazás kellemesen telt, mindenki evett-ivott, vagy éppen a viccesebb nyári élményeivel szórakoztatta a többieket, és észre sem vettük, amikor megérkeztünk első úti célunkhoz: Tapolcára.

Itt először egy kis, családias hangulatú templomban vehettünk részt egy rövid istentiszteleten, majd a Tavasbarlangban minden csoport, nagy sikítások közepette ugyan, de sikeresen körbecsónakázta a barlangot.

Szálláshelyünkön a kezdeti bonyodalmak (szobák elosztása, terepszemle stb.) után felfedezhettük a tábor hatalmas területét, ahol volt focipálya, erdő, egyszóval minden, ami osztályunk szokásos őrjöngéséhez szükséges.

Ebéd után meglátogattuk a közelben fekvő Festetics-kastélyt. A kastély bejárását követően a parkban fotózkodtunk, fagyiztunk, és ha ez még nem lenne elég, mindenki kapott egy rétest is, úgyhogy a vacsorának már annyi volt.

Este belevetettük magunkat... a Balaton bokáig érő vízébe. A víz sekélysege távolról sem akadályozott meg minket abban, hogy tetőtől talpig vizesek legyünk. Sajnos tűzgyújtási tilalom miatt a tábortűz elmaradt, de körben ülve mégis jókat beszélgettünk és játszottunk, még a tűz hiánya sem okozott gondot. Ezt követte még csak a kirándulás csúcspontja: az éjszakába nyúló beszélge-

tések, amik kihagyhatatlanok minden valamirevaló osztálykiránduláson.

Ennek persze az lett a vége, hogy másnap alig álltunk a lábunkon a fáradságtól – sokan csak pár órát, mások semennyit sem aludtak.

Egy kicsit lestrapáltan ugyan, de hősiessen elvonszoltuk magunkat az Afrika Múzeumba, ahol sok élő és, sajnos, sok nem élő állatot láttunk, trófea formában – mi persze az élő kismalacokat díjaztuk leginkább.

Délelőtt játékos foglalkozást tartott nekünk egy kedves hölgy, aki a Balatonnal és környékével kapcsolatos kérdéseket tett fel nekünk, amelyeket mi csoportokban igyekeztünk megválaszolni – Balaton-átúszók előnyben!

Akik olyan szerencsések voltak, hogy sikerült három órát aludniuk este, ők halkan beszélgettek, miközben az „éjjeli baglyok” az igazak álmát aludták a buszon, egészen hazáig. Útközben megálltunk még az egyik osztálytársunk nagyszüleinél, akik meghívtak minket egy pohár üdítőre.

Azt hiszem, ez egy igazán szuper osztálykirándulás volt. Nagyon jól összekovácsolt minket a sok élmény, reméljük, ez sokáig kitart még. Az éjszakai/hajnali nagy beszélgetésekre biztosan emlékezni fogunk még a jövő évi osztálykiránduláson is.

Nagyon nagy köszönet Hornos Kata osztálytársunk anyukájának, Szabó Kati néni-nek!

Dobó Sára Borbála 7.a

Végzős szemmel

„... és ha megnézik az évszámot, lát-hatjátok, hogy az I. világháború idejében íródott a vers, szóval feltételezhetjük, hogy társadalmi vonatkoz... Gáborkám, légy szíves, ne a széken való hintázással legyél elfoglalva, hanem figyelj ide, mert az érettségin is kell majd előfeltevéseket feltenned!”

Érettségi. Erre a szóra akaratlanul is összehúszom a szemöldököm. Mostanában nem sok mindent lehet hallani, csak a közelgő megpróbáltatást. Ha a barátnőimmel beszélgetek, általában valahogy mindig sikerül kikötni ennél a témánál, no, meg a szalagavatónál. Emlékszem, amikor hatodikban a mindössze 150 centiméterünkkel kis körben ültünk a lányokkal és az uzsonnáinkat majsoltuk. Sokszor megtárgyaltuk, mivel szeretnénk foglalkozni később. Divatos szakmának számított a színésznő, az énekesnő, a lakberendező és még sorolhatnám. Ha a fiúkat kérdeztük, általában közölték, hogy „gyümölcs a jogobellában”, majd jót nevettek saját viccükön. Ha most kérdezem őket, már olyan válaszokat kapok, mint orvos, jogász, pszichológus, közgazdász, de ott van a jól bevált „még nem tudom” felelet is. Mit is mondhatnék? Mindenki válaszokat vár tőlünk. Hol szeretnél tovább tanulni, milyen zenére táncoljuk az

osztálytáncot, milyen színű legyen a szalagunk, mi legyen a kis videó témája? Ha tizenkettedik, akkor a döntések és a „semmi alvás” éve.

Mielőtt még megijednétek, gyorsan vázolom a dolog jó oldalát is. Közeleg a szalagavató estéje, amikor hófehér ruhában eltáncolhatjuk Judit tanárnő mesés szép koreográfiáját, és mindenki minket figyel. A kis videót forgatni is nagy élmény. Összekovácsolja az osztályt. Valószínűleg belepirulnék, ha elárulnám, milyen régóta várom már ezt a napot, de a lányok többsége ezt bizonyára sejti :). Szalagavatója csak egyszer van az embernek.

Persze az sem mellékes, hogy mi vagyunk a legidősebbek az iskolában, de ha azt hinnéd, hogy ez a cím bizonyos prioritásokkal jár, ki kell hogy ábrándítsalak. Sőt! Egyre inkább az az érzésem, hogy mi fogadunk szót az ötödikeseknek, és nem ők nekünk...

De mindezek ellenére az utolsó év izgalmas, eseménydús, és legalább annyi jó vár bennünket évközben, mint amennyi megpróbáltatás az év végén.

És mit tudnék javasolni nektek? Csak annyit, hogy álmodjátok meg a jövőtöket, és menjetek utána! Mert nem fogják egykönnyen adni, amit szeretnétek ;).

Zsú

Nyári Talentum tábor Pécsen

Idén ketten vehettünk részt iskolánkból a református középiskolás diákoknak szervezett Talentum táborban, amit Pécsen rendeztek augusztusban – jövő évben azonban mindenkinek ismét lehetősége nyílik ajándékként megnyerni a táborozás lehetőségét!

A XVIII. Talentum táboron való részvételt idén osztálytársam, Rózsa Viktória és én, Tóth Ádám (12.a) kaptuk ajándékba, és úgy vélem, mindketten nagyon köszönjük a lehetőséget az iskolának! A tábor célja, hogy Magyarországról – és a határon túli területekről is – az összes református középiskolából összegyűjtse a legjobb tanulókat. Az ez évi táborban ez körülbelül 60 diákot jelen-

tett, akikkel együtt eltölthettünk egy felejthetetlen hetet.

A tábor programjában rengeteg szabadidő volt, amit Pécs belvárosában tölthettünk, és a közös programok közül is minden érdekes volt. Mivel valószínűleg a nyár legmelegebb hetén mentünk, ezért mindenki örült az abaligeti barlang meglátogatásának, ahol ilyenkor sincs 10 fok fölött a hőmérséklet, és ugyanígy a tábor részét képező két élményfürdőzésnek (egyszer Orfűn, egyszer pedig Siklóson). Közös filmklubot tartottunk, részt vettünk az augusztus 20-ai megemlékezésen, és Pécs városában is kaptunk idegenvezetést. Amikor pedig nem volt kötelező program, megismerkedhettünk az ország

minden pontjáról érkezett diáktársainkkal.

A tábor másik oldala az egyetemválasztásban segített minket: már jelentkezéskor két szekcióra bontották a csoportot, és így a pécsi egyetem társadalom- és természettudományi karait nézhettük meg. Akik a természettudományt választották, a délelőtti során előadást hallgathattak a földrajz, biológia és kémia szakok tanáraitól, ellátogathattak a gyógynövénykutató intézetbe, a botanikus kertbe, és érdekes fizikakísérleteket nézhettek meg. A társadalomtudományt választók a különböző jogi szakterületekkel ismerkedhettek meg bővebben, illetve egy rendőrségi bemutatón vehettek részt. Ezeket az előadásokat úgy próbálták meg összeválogatni, hogy a lehető legtöbb területet tudjon bemutatni, és minél több segítséget

nyújthasson nekünk az egyetemválasztásban. Református tábor lévén ezen kívül kötelező programként szerepelt még a reggeli és esti áhítat, amik mindig érdekes beszélgetésként zajlottak.

Akit tehát érdekelné egy nagyon tartalmas és jó légkörű nyári tábor, amit vele egykorú fiatalokkal tölthet el, és ismerkedés mellett még a továbbtanulásával kapcsolatban is tanácsokat szeretne kapni, valamint 9-11. osztályos tanuló egy református gimnáziumban (ezt utóbbit valószínűnek tartom), ne hagyja ki év végén a jelentkezést a jövő évi táborra, és ha tanulmányi eredménye alapján megérdemli, ő fogja ajándékkul kapni az iskolától ezt a nyaralást!

Tóth Ádám 12.a

Év eleji beszélgetés Zsuzsanna tanárnővel

Sikerült elcsípniem és kifaggatnom tanárnőt iskolánk új, mint kiderült, rendkívül tehetséges új gólyáiról, a legkisebb nebulókról.

Mi a Tanárnő első benyomása a gyerekekről?

Csak jókat mondhatok a most iskolánkba került diákokról, nagyon érdeklődő, szimpatikus társaság, mind a kicsik, mind a kilencedikesek. Kicsit meglepődtek azon, hogy imádkozunk (a gólyatáborban énekelve is) az étkezések előtt. Jó volt hallani őket először és azóta is énekelni, és csak reménykedhetem abban, hogy ezt az aktivitásukat nem vesztik el.

Milyen adottságokkal rendelkeznek?

Nagyon jó képességű csapat, ezt már az első daltanuláskor lehetett észlelni, gyorsan tanulnak, sok a „húzó” ember, sokan jó kottaolvasó zeneiskolások. A zsoltáréneklő és népdaléneklő versenyekre nem lesz könnyű dolgom kiválasztani, hogy ki képviselje az iskolánkat, az évfolyamukat.

Szívesen énekeltek?

Úgy tűnt, hogy szívesen énekeltek, még

a nagyok számára sem volt „ciki” a saját hangjukat hallatni, pedig 15 éves korban ez nem könnyű feladat. Le a kalappal előttük.

Bárcsak énekkaron is minél többükkel dolgozhatnak együtt!

Milyennek találta őket, mint osztályt?

Szerencsére alkalmam volt a csoportfoglalkozásokon is megismerkednem velük, biztosan nagyon jó osztályközösségekké fognak válni az osztályfőnökeik, osztályfőnök-helyetteseik keze alatt az itt töltött évek során.

Sok új tehetséget fedezett fel?

Igen, de még nem volt alkalmam mindenkinek zeneileg feltérképezni. Tudom, hogy sok hangszeres van közöttük, akik közül biztosan néhányan szívesen jönnek majd játszani a fúvós kamaraegyüttesbe, ami Domokos Ildikó tanárnő 11. nyelvész növendékeiből nőtte ki magát, és akiket hallgathatunk a gólyaavatón is játszani. Az újrakezdésre is várom majd, hogy jelentkezzenek fellépőknek.

Krulik Virág 8. a

Táboroznak az ötödikes gólyák

Egy szép augusztusi napon elindultam életem első gólyatáborába. Ez mindenki számára nagy megpróbáltatás, mert meg kell ismerni új osztálytársainkat, tanárainkat.

Az egész tábor ideje alatt ifivezetők segítettek eligazodni új környezetünkben. A napot a kápolnában kezdtük énekléssel, majd ismertették velünk az aznapi programot. A reggeli után indulhatott a játék: sportverseny Andrea tanárnővel és Köck tanár úrral. Később egyénileg is kipróbálhattuk magunkat hullahoppkarikában, dekázásban, medicinlabda-hajításban, kézenállásban, távolugrásban és célbadobásban. A legnagyobb sikert a „Szia, szívi” című játék aratta. Mindenki nagyon jól szórakozott azon, hogyan próbáltuk meghódítani egymás szívét. A másik közkedvelt szórakozás a számháború volt, mivel a kicsik és a nagyok egymással küzdhettek a zászlóért. Én a kék csapatot erősítettem, és nagy öröömre nyertünk. A csupa játékon kívül a művészetben is kipró-

bálhattuk magunkat, amelynek eredményei díszítik osztálytermünk falát.

A tábort énekléssel zártuk le, de nem szomorkodtunk, hiszen új élményekkel, ismerősökkel, barátokkal gazdagodva térhettünk haza.

Orbán Dorottya 5.a

Zempléni túra és kalandok

Az idei tanév igazán kellemesen kezdődött. Osztályunkkal a Zempléni-hegység felé vettük az irányt, hogy három napig kalandok sorát és persze a rendhagyó történelemórák millióját élvezzük. A háromnapos kiruccanás során furcsa volt, hogy minden nap más településen alszunk, de volt ebben is izgalom, no meg kihívás. Az ágyakért és a szobatársakért azért nem kis küzdelem folyt.

Szeptember 3-án, nekünk nagyon korai időpontban - Márta tanárnő szerint viszont egészséges -, reggel hétkor indultunk a Refi elől. Joggal mondhatom mindannyiunk nevében, hogy álmosan kezdtük meg kalandos túránkat. Az első meglepetés az volt, hogy más busz érkezett értünk, mint amire számítottunk. Kicsit rozogább, klíma nélküli, öregecske Ikarus, amely a Benci-Máté névre hallgatott. Egyenesen Miskolc felé kezdtünk

robogni, addig, amíg az autópályán haladtunk. Itt beszereztük a másnapi élelminket, s 150 zsömlével, 105 almával, 6 kg paradicsommal, 300 tojással, májasokkal, barackokkal felpakolva a boldogkői várig buszoztunk. Az ódon kövár elfoglalása után, felfedeztük a titokzatos pincerendszert, és a vár éttermének raktárában lyukadtunk ki. Az ott szolgálatot teljesítő pincérek a legnagyobb döbbenettel vették tudomásul, hogy valahonnan a mélyből előkerült egy osztálynyi gyerek. A felfedezés után Vizsolyt kerestük fel, ahol megtekintettük az első nyomtatott magyar nyelvű

Bibliát és a református templomban elhelyezett nyomdagépet. A helybeli lelkész elmesélte a Biblia és a templom történetét is. A templomlátogatás után felmáztunk a regéci vár legmagasabb tornyáig. Ekkor már látszódott, hogy öregecske buszunk

nem bírja sokáig, többet ment hátra, mint előre. Mikor végre sikerült felérni a várba, egy szikláról figyeltük a lemenni készülő napot. Nagy nehézségek árán eljutottunk szállásunkig, amely a füzéri lelkigyakorlatos házban volt. A vendéglátó helyi pap bőséges vacsorával vendégelte meg a már nagyon elfáradt kis osztályunkat: bukta volt, hihetetlenül finom gyúáslevesse.

Márta tanárnő mindezek után megtartotta a 4 oszifői órát, így a társaság egy része már a lépcsőn horkolt. Akik a folyosón még ülve tudtak maradni, a másnapi túrahegyeket tárgyalták - így végül jobbik eszünkre hallgatva - mindenki elment aludni.

Másnap néhányan korábban keltünk, hogy el tudjuk készíteni az osztálynak a reggelit és az aznapi uzsonnát. 150 tojást főztünk meg, majda bőséges reggelit elfogyasztva felmáztunk a füzéri várhoz. Itt aztán mindenki várúrnak és várúrnőnek képzelhette magát, királyatyánkkal és királynő-asszonyunkkal együtt. Felfedeztük a a várfal oldalában tátongó hatalmas üreget, ahova mindannyian bemáztunk. Ki-

jönni már nem volt egyszerű. A várkaland végeztével a Zemplén Kalandparkban boboztunk, libegőztünk, mert a sárospataki strand hallatán is vacogott a fogunk. A libegő felső végétől egy kis sétával el lehetett érni az újhelyi kilátót, ahonnan láthatuk az egész Zempléni hegység környékét, egészen a Magas -Tátraig. Márta tanárnő ezalatt borzasztó tériszonnyal küzdött, de feljött. Továbbmenve betértünk a Magyar Nyelv Múzeumába is, ahol megtudtuk, hogy a történelemtanárt „csatamaminak” hívják. A Vacsoránkat egy nem túl híres tolcsvai

fogadóban költöttük el, és éhesek maradtunk. Erdőhorvátiban fiú-lány küzdelem alakult ki azon, ki alszik a régi plébánia matracain, és ki az emeletes ágyakon. Még egyesek küzdöttek, mások egy titkos pincetúrán vettek részt, illegálisan. Itt miután az egész osztály be-

rendezkedett, és kiderült, hogy Peti és Ricsi nem tudja szétszedni a kanapét, egy nagy asztal köré ültünk és megvitattunk sok fontos dolgot, mint például, hogy a nutella mindenhez jó - mint a gyakorlatban be is bizonyosodott, még a főtt tojáshoz is.

Harmadnap kicsit később keltünk, ezalatt Márta tanárnő egy regiment rántottát készített a maradék 150 tojásból, majd azért küzdött velünk, hogy mosogassunk és induljunk végre. Nos, ebből is látszik, a házi munka nem annyira erényünk, sajnos. A kirándulás utolsó napján a Rákóczi-árat hódítottuk meg, de legyőztek bennünket a kiállítási tárgyak, így egy fél órát punnyadtunk az udvaron. A végkimerülést a tokaji sétahajózás jelentette, ahol szinte mindenki álomba szenderült. Az egész utazás nagyon jó hangulatban telt, visszaemlékeztünk az elmúlt három napra, és ismét jókat nevettünk a történteken.

A sulihoz egy kicsit fáradt, de vidám társaság ért, ahol már vártak minket a szülők.

Horváth Eszter 10. ny

Kora reggel, kókadtt fejjel
vártuk a vonatot,
láttunk szépet, láttunk jót és
sok álmos kobakot.

A vonaton nagy „csend” honolt,
pedig Petre velünk sem volt... (refrén)¹

Megérkeztünk Debrecenbe,
s trombitaszó harsant –
nem minket, csak hazatérő
katonát fogadtak.

Csomagjaink' lepakolva
bejártuk a várost,
nem álltunk meg kóstolgatni
se fagyit, se lángost.

Elmentünk a Nagytemplomba,
láttunk sok-sok padot,
rég, szép és díszes is volt,
de egy kicsit kopott.

Felcaplattunk a toronyba
kilátást csodálni –
rácsos ablak nem hagyta, hogy
merjünk kihajolni.

Pösze bácsi magyarázott
a szép múzeumban,
de csak vicces kiejtése
maradt meg agyunkban.

Megnéztük a Kossuth-széket,
benne ült a Kele,
elmondták, de – persze – mi már
tudtuk azt eleve...

Rózsaszín lépcső vezetett
villamoshoz minket,
ami aztán nemsokára
a strandhoz repesztett.

Úsztunk, csúszunk és kajáltunk,
ráadásul elfáradtunk... (újabb refrén :))

A szállásra megérkeztünk,
együtt vacsoráztunk,
utána meg hajnaltájban
nagyokat dumáltunk.

Kora reggel uccu, neki!
az arborétumba,
ámde az út hosszabb volt, mint
azt gondoltuk volna.

A kaját (értsd: ebédünket)
be kellett hát nyomni,
jött a busz, s mi nem akartunk
utána loholni...

Hosszú volt a vonatút, ám
nem estünk kétségbe:
kártyáztunk az utasoknak
nagy-nagy örömére.

Fagyis szájjal – végtére is –
felszálltunk a buszra,
s vigan voltunk, jó hangosan –
aznap utoljára.

*Írták: Balogh Réka, Bors Freya, Fábrián Bogi, Faze-
kas Anna, Kelemen Virág (Kele), Krulik Virág, Sze-
nei Judit, Tóth Lili (a 8.a osztály diákjai) és Gergely
Judit tanárnő*

¹ A refrén bárhová – tetszés szerint – beilleszthető. A
helyhatározói szerepű főnevet a helyszínek meg-
felelően váltogassuk: a vonaton, a templomban, a
toronyban, a szálláson stb.

Sudoku

1								9
		7	8		2	5		
	3		1		4		6	
		4				6		
8	7						1	4
		5				8		
	4		2		5		8	
		6	7		9	1		
9								3

Impresszum:

főszerkesztő : Dr. Török Márta, **diákfő-
szerkesztő**: Szalai Katalin 13. ny, **olva-
só-főszerkesztő**: Kun Csabáné Kovalik Ju-
dit, **olvasószerkesztő**: Poros Júlia, **felelős
kiadó**: Földi János igazgató **fotó**: Ferenczi Alpár

aktuális számunk szerzői: Orbán Doroty-
tya 5.a, Dobó Sára Borirág 8.a, Horváth Eszter
10.ny, Hardi Zsuzsanna 12.a, Paizs Katalin
12.a, Rózsa Viktória 12.a **tördelés-technika**:
Köpeczi-Bócz Balázs 12.a, Tóth Ádám 12.a